

trol paa dette Omraade. Men der vil gaa en rum Tid, inden de Forhold indtræde, inden f. Eks. Tyskland og England ville kunne kødføde sig selv. Men i denne Tid maa vi erindre, at i vore Dage er Konkurrencen saa overordentlig haard og stærk paa disse Omraader, at det er rigtigt, at et lille Land som vort, der har en ret betydelig Kødeksport i Forhold til sin Størrelse, sikrer sig et godt Renommeé i Udlandet, og et godt Renommeé, tror jeg, vil styrkes ved Indførelsen af en Statskontrol. Det andet Omraade, det kan virke paa, er det, vi særlig have beskæftiget os med i Dag: Indførelsen af Kødaffald fra Slagterierne til vore egne Kommuner. Men her maa det jo medfølges af en Ændring i Loven af 28de Marts 1868. Der er jo rettet stærke Angreb, særlig paa Københavns Kommune, og jeg har allerede udtalt, at jeg finder, Københavns Kommune har her stillet sig alt for afvisende lige over for Landbruget. Men paa den anden Side maa man indrømme, at saa længe Kommunen staar paa Lovens Grund, kan man beklage det, men der er ikke noget ved den Sag at gøre, medmindre man faar Loven ændret. Og jeg tror, det maa være den Vej, vi skulle gaa. Vi maa søge at faa indført en Statskontrol, som sætter sit Mærke paa Produkterne paa selve Slagteriet, og at der samtidig bliver indført en Forandring i Loven, som bestemmer, at slige statskontrolerede Varer skulle have Ret til at indføres i Landets Kommuner, selvfølgelig under nærmere Betingelser, som jeg ikke i Øjeblikket skal komme nærmere ind paa. Jeg skal derfor kun udtale, at det skulde være mig overordentlig kært, om jeg kunde, i Samvirken med min Kollega, Justitsministeren, udrette noget paa dette Omraade til Gavn for Landbruget, men jeg maa dog til Slutning atter pointere, at det ikke er noget, der direkte henhører under Landbrugsministeriet. En Lovændring paa dette Omraade maa komme frem fra anden Side.

Justitsministeren (Rumpf): Hvad der volder Vanskelighed ved den foreliggende Sag, er den Grund sætning, hvorpaa Lovgivningens Bestemmelser om Sundhedsforvaltningen hvile, for saa vidt de angaa den Del af Sundhedsvæsenet, hvor man skal give de fornødne Detailbestemmelser ved Sundhedsvedtægter. Det Princip, som ligger til Grund her i vor Lovgivning, er, som bekendt, at det i sidste Instans i Virkeligheden kommer an paa Kommunalbestyrelserne, hvad der skal staa i Sund-

hedsvedtægterne. Det beror saaledes paa Kommunalbestyrelserne, om de overhovedet ville have Sundhedsvedtægter. Ja, naar de have en af Justitsministeriet stadfæstet Sundhedsvedtægt, kunne de med kort Varsel sige: den Sundhedsvedtægt ville vi ikke have mere, og som naturlig Konsekvens deraf følger, at der ikke kan komme andet ind i Sundhedsvedtægterne, end hvad Kommunalbestyrelserne ere villige til at gaa ind paa. Det er Grundprincippet, hvorpaa det hele hviler. Om det i det store og hele er et fornuftigt Princip, er et andet Spørgsmaal. Man har vistnok været meget glad i sin Tid ved at faa det slaaet fast, i den Tro, at man dermed skærmede sig mod formentlige Overgreb fra overordnede Autoriteters Side. Men det synes nu at vise sig, at dette Princip ogsaa har mindre heldige Konsekvenser. Sagen er jo den, at man kan nøjes med en saadan Ordning, saa længe man kun har at gøre med Spørgsmaal, i hvilke kun den enkelte Kommunes Beboere ere interesserede, thi saa længe kan man sige: ja, det bliver den paagældende Kommunalbestyrelses Sag, om den vil have et eller andet ind i Sundhedsvedtægten. Det kan gerne være, at det er ufornuftigt, at Kommunalbestyrelsen ikke vil have Bestemmelser paa det og det Omraade, men det bliver Kommunens Beboeres Sag. Anderledes stiller det sig imidlertid, naar som i det foreliggende Tilfælde, det pludselig viser sig, at man paa dette Omraade ingenlunde altid er indskrænket til at varetage den enkelte Kommunes Beboeres Tarv, men at de Bestemmelser, der gives for den ene Kommune, ogsaa have Betydning for mange uden for denne. Nu klager man over, at Kommunerne og navnlig Købstadkommunerne bruge denne dem ved Loven hjemlede Ret til at træffe Bestemmelser, som kunne medføre efter Omstændighederne økonomisk Tab for Landboerne eller i hvert Tilfælde bevirke, at de gaa Glip af en Fordel, som de ellers burde have. Saa siges der, at man maa komme bort fra dette Grundprincip, og de Andragender og Resolutioner, som gøre sig til Folk herfor, foreslaa en Forandring i Loven af 1868, hvorved man fraviger denne Grund sætning, saaledes at de af de lokale Myndigheder vedtagne Sundhedsvedtægter for saa vidt blive begrænsede. Det er noget, som meget vel kan lade sig gøre, og naar man som jeg mener, at man ikke ubetinget kan slaa sig til Taals med en ensidig Anvendelse af et saadant Grundprincip, kommer man ogsaa ind paa Spørgsmaalet om at give en